

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזוהַר הַקְּדוּשׁ
לְתַנּוּא הַאֲלוּקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זְע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר גליון 27

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

להפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

רבי שמעון הציל את רבי יצחק ממלאך המות

(זוהר ויחי ריו ע"ב ריו ע"ב; ריח, ב)

שאתה רוצה שאני אעשה, אבל אבקש ממך, שבאותו עולם תברר את מקומי אצלך כמו שהייתי בעולם הזה. בכה רבי יצחק ואמר, בבקשה ממך שלא תפרד ממני כל הימים הללו.

הלכו לרבי שמעון, מצאוהו שהיה יושב ועוסק בתורה. זקף עיניו רבי שמעון וראה את רבי יצחק, וראה את מלאך המות שרץ לפניו ורוקד לפניו. קם רבי שמעון, ואחז ביד רבי יצחק. אמר, גזרני שמי שרגיל להפנס - יפנס, ומי שלא רגיל להפנס - לא יפנס. נכנסו רבי יצחק ורבי יהודה, קשר את מלאך המות בחוץ.

התבונן רבי שמעון, וראה שעד עכשו טרם הגיע זמן, שהרי עד שמנה שעות של היום היה זמן. הושיבו לפני רבי שמעון והיה מלמדו בתורה. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו, שב על הפתח, ומה [ומי] שתראה אל תדבר עמו. אם ירצה להפנס לכאן, תשביע אותו שבועה שלא יפנס.

אמר רבי שמעון לרבי יצחק, ראית את דמות אביך היום או לא? שהרי שנינו, בשעה שאדם מסתלק מן העולם, אביו וקרוביו

יצחק היה יושב יום אחד על פתחו של רבי יהודה והיה עצוב. יצא רבי יהודה ומצא אותו בשער שלו שהיה יושב ועצוב. אמר לו, מה יום זה משאר ימים?

אמר לו, באתי אליך לבקש ממך שלשה דברים. אחד - שכאשר תאמר דברי תורה ותזכיר מאותם דברים שאני אמרתי, שתאמר אותם בשמי, כדי להזכיר את שמי. ואחד - שתזכר את יוסף בני בתורה. ואחד - שתלך לקברי כל שבעת הימים ותבקש בקשתך עלי.

אמר לו, מנין לך? אמר לו, הרי נשמתו מסתלקת ממני בכל לילה, ולא מאירה לי בחלום כמו שהיתה בתחלה. ועוד, שכאשר אני מתפלל ומגיע לשומע תפלה, אני משגיח בצלמי שבכתל ולא רואה אותו, ואמרתי, הואיל והצלם העבר ולא נראה, שהרי הכרוז יוצא ומכריז, שכתוב (תהלים לט) "אך בצלם יתהלך איש" - כל זמן שצלם האדם לא יעבר ממנו, יתהלך איש ורוחו עומדת בתוכו. כשהעבר צלם האדם ולא נראה, אז הוא מעבר מהעולם הזה.

אמר לו, ומכאן, שכתוב (איוב ח) "כי צל ימינו עלי ארץ". אמר לו, כל הדברים הללו

ולא זה לְבָדוֹ, שְׁהָרִי שְׁבָעִים מְקוֹמוֹת מְתַעֲטְרִים כָּאֵן בְּשִׁבְלֵוֹ, וּבְכָל מְקוֹם וּמְקוֹם פְּתוּחִים פְּתוּחִים לְשִׁבְעִים עוֹלָמוֹת, וְכָל עוֹלָם וְעוֹלָם נִפְתָּח לְשִׁבְעִים רְצִים, וְכָל רֶץ וְרֶץ נִפְתָּח לְשִׁבְעִים כְּתָרִים עֲלִיוֹנִים, וּמִשָּׁם נִפְתָּחוּ דְרָכִים לְעֵתִיק, נִסְתָּר הַכֹּל, לְרֵאוֹת בְּאוֹתָהּ נְעִימוֹת עֲלִיוֹנָה שְׁמַאֲרָה וּמַהֲנָה לְכָל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פז) "לְחִזּוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ". מַה זֶה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ? הֲיֵנוּ שְׁכָתוֹב (במדבר יב) "בְּכָל בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא".

אמר לו, אבא, כְּמָה זְמַן נִתְּנוּ לִי בְּעוֹלָם הַזֶּה? אָמַר לוֹ, אֵין רְשׁוֹת וְלֹא מוֹדִיעִים לְאָדָם, אָבֵל בְּהַלּוּלָא הַגְּדוּלָה שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן תְּהִיָּה עוֹרֵךְ שְׁלִחְנוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "צְאִינָה וְרֵאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמָה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמוּ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם שְׁמִחַת לְבוֹ".

הלולא דרשב"י

בין כְּךָ הִתְעוֹרֵר רַבִּי יִצְחָק, וְהָיָה צוֹחֵק וּפְנִיּוֹ מְאִירִים. רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהִסְתַּכַּל בְּפָנָיו. אָמַר לוֹ, דְּבַר חֲדָשׁ שְׁמַעְתָּ? אָמַר לוֹ, וְדַאי. אָמַר לוֹ. הַשְׁתַּטַּח לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן.

לְמַדְנוּ, מֵאוֹתוֹ יוֹם הָיָה רַבִּי יִצְחָק אוֹחֵז אֶת בְּנוֹ בְּיָדוֹ וּמְלַמֵּד אוֹתוֹ תּוֹרָה, וְלֹא הָיָה עוֹזֵב אוֹתוֹ. כְּשֶׁהָיָה נִכְנָס לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הוֹשִׁיב אֶת בְּנוֹ בְּחוּץ, וַיֵּשֶׁב לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְהָיָה קוֹרֵא לְפָנָיו, (ישעיה לח) "ה' עֲשָׂקָה לִי עַרְבֵינִי".

נִמְצְאִים שָׁם, וְרוֹאֶה אוֹתָם וְנוֹדַע לָהֶם, וְכָל אוֹתָם שִׁיְהִיָּה מְדוּרוֹ עִמָּם שְׁבֹאוֹתוֹ עוֹלָם בְּדִרְגָּה אַחַת, כָּלֵם מִתְּכַנְסִים וְנִמְצְאִים עִמּוֹ, וְהוֹלְכִים עִם נִשְׁמָתוֹ עַד הַמְּקוֹם שֶׁתִּשְׁרָה בְּמְקוֹמָהּ. אָמַר, עַד עַכְשָׁו לֹא רָאִיתִי.

בין כְּךָ קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, רַבּוֹן הָעוֹלָם, נוֹדַע רַבִּי יִצְחָק אֲצִלְנוּ, וְהוּא מֵאוֹתָן שְׁבַע עֵינַיִם שֶׁל כָּאֵן. הָרִי אֲחֻזְתִּי אוֹתוֹ וְתַן לִי. יֵצֵא קוֹל וְאָמַר: כֶּסֶף אֲדוֹנֵנוּ קָרְבָה בְּכַנְפֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִי הוּא שְׁלֶךְ וְעַמְּךָ יָבֵא בְּזִמְן שֶׁתְּכַנֵּס לְשֵׁרוֹת בְּכֶסֶף. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדַאי.

בין כְּךָ רָאָה רַבִּי אֶלְעָזָר שֶׁהָיָה מְסַתְּלֵק מִלְּאֵף הַמּוֹת, וְאָמַר, אֵין גְּזֵר דִּין בְּמְקוֹם שְׁמַצוּי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, תְּכַנֵּס לְכָאֵן וְאַחֵז בְּרַבִּי יִצְחָק, שֶׁהָרִי רָאִיתִי בּוֹ שֶׁהוּא פּוֹחֵד. נִכְנָס רַבִּי אֶלְעָזָר וְאַחֵז בּוֹ, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן הִחֲזִיר פָּנָיו וְלָמַד תּוֹרָה.

נרדם רַבִּי יִצְחָק וְרָאָה אֶת אָבִיו. אָמַר לוֹ, בְּנִי, אֲשֶׁרִי חִלְקָה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהָרִי בֵּין הָעֲלִיִּם שֶׁל עֵץ הַחַיִּים שְׁבַגְן עֵדֶן נִתּוֹן [אֶתָּה יוֹשֵׁב] עֵץ גְּדוֹל וְחֻזֵק בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, וְהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי, שֶׁהָרִי הוּא אוֹחֵז אוֹתָךְ בְּעַנְפָיו. אֲשֶׁרִי חִלְקָה בְּנִי.

אמר לו, אבא, וְמָה אָנִי שָׁם? אָמַר לוֹ, שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ שְׁכַסּוּ אֶת חֲדַר מִשְׁכַּבְךָ, וְתִקְנֵנוּ לָךְ חִלּוֹנוֹת פְּתוּחִים לְהָאִיר לָךְ מֵאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְאָנִי רָאִיתִי מְקוֹמָךְ וְשְׁמִחַתִּי, שְׁאִמְרַתִּי אֲשֶׁרִי חִלְקָה בְּנִי, מִחוּץ לָזֶה שְׁעַד עַכְשָׁו לֹא זָכָה בְּנָךְ בְּתוֹרָה.

והרי עַכְשָׁו הָיוּ עֲתִידִים לָבֵא אֵלֶיךָ שְׁנַיִם עֲשָׂר צְדִיקִים מֵהַחֲבָרִים, וְעַד שֶׁהָיוּ יוֹצְאִים הִתְעוֹרֵר קוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת: מִי הֵם הַחֲבָרִים [הַשְּׁבִילִים] שְׁעוֹמְדִים כָּאֵן? הִתְעַטְרוּ בְּשִׁבְלֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּקֶשֶׁה בְּקֶשׁ וְנִתְּנָה לוֹ.